

עפ"ג 26952/04/22 - מדינת ישראל נגד נדים אנטקלי,

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 26952-04-22 מדינת ישראל נ' אנטקלי

תיק חיצוני: 2318/2021

לפני הרכב השופטים:

כבוד השופט אבי לוי [אב"ד]

כבוד השופט ערן קוטון

כבוד השופטת עידית וינברגר

המערערת מדינת ישראל

נגד

המשיב נדים אנטקלי,

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופטת טל תדמור זמיר, סגנית נשיאה) מיום 31/3/2022, שניתן בת"פ 51551-08-21.

פסק דין

פתח דבר

לפנינו ערעור המדינה על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (להלן: "בית משפט קמא") שניתן בגדרי ת"פ 51551-08-21.

לפני בית משפט קמא הונח כתב אישום מתוקן בו יוחסו למשיב, יליד 2001, שלוש עבירות של התפרעות, ושלוש עבירות של הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 152, ו-275א ביחד עם סעיף 29, הכול לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

כתב האישום

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודה המשיב, בחודש מאי 2021 התקיימה מערכה צבאית בין מדינת ישראל לבין ארגון החמאס ברצועת עזה אשר כונתה מבצע "שומר החומות". בימים שקדמו לאירועים מושא ההליך נתונה היתה האוכלוסייה האזרחית במדינה תחת מתקפה של אלפי רקטות. בה בעת התעורר גל הפרות סדר והתפרעויות אלימות ברחבי הארץ על רקע לאומני-גזעני, שכלל תקיפות כלפי כוחות המשטרה וביטחון, וכלפי אזרחים יהודים וערבים. במסגרת גל ההתפרעויות התרחשו בעיר עכו התפרעויות אלימות שבמהלכן בוצעו מעשי אלימות כלפי אזרחים וכוחות משטרה, ובכלל זה ידוי אבנים, ירי זיקוקים, השלכת בקבוקי תבערה. במסגרת ההתפרעויות הועלו באש עשרות מבנים, סירות ורכוש נוסף בבעלות יהודית, כל זאת על רקע לאומני-גזעני.

במהלך מספר שעות, החל משעה 21:00 ועד שעה 02:30 בלילה שבין 11.5.21 לבין 12.5.21, בתקופה בה התנהל מבצע "שומר החומות", השתתף המשיב בהתפרעויות אלימות בעיר עכו.

המשיב נטל חלק במספר מוקדי התפרעות, בהם יידה אבנים לעבר שוטרים בכוונה להפריע להם כשהם ממלאים תפקידם כחוק או להכשילם בו. בהתפרעויות שבהן השתתף המשיב נזרקו אבנים נוספות על שוטרים, גם באמצעות רוגטקות, נחסם כביש באמצעות עצים שהונחו והוצתו, והוצתה דלת כניסה למלון.

ביום 30.11.21 לאחר שתוקן כתב האישום במסגרת הסכמה שגובשה בין הצדדים, הודה המשיב במיוחס לו, ונוכח גילו הופנה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בטרם הטיעונים לעונש.

תסקיר המבחן

שירות המבחן ערך ביום 24.2.22 תסקיר מפורט על אודות המשיב, ובסופו לא בא בהמלצה טיפולית שיקומית ביחס למשיב. שירות המבחן סקר את נסיבותיו האישיות של המשיב אשר אין מקום לפרטן נוכח חשיבות השמירה על צנעת הפרט. אשר לעבירות, מזער המשיב את חלקו וטען כי הגיע למקום ההתרחשות מתוך סקרנות ועקב צפייה ברשתות החברתיות. מעשיו, כך הסביר, בוצעו ללא כוונת פגיעה באדם או ברכוש, ללא תכנון מוקדם, כי אם נוכח התלהטות הנסיבות ומתוך סקרנות ומשיכה לפעולות צעירים בעיר. המשיב התקשה להכיר בנזק שנגרם ממעשיו וניכר כי אינו מחובר לחומרת מעשיו. הוא לא זיהה עצמו כמי שמעורב דרך קבע בפעילות פוליטית או פעילות אלימה מן הסוג המתואר בכתב האישום המתוקן, ושלל עמדות המאפשרות התנהגות אלימה על רקע דתי או אחר. כן שלל קשרים עם גורמים שוליים או סכסוכים. עוד סיפר המשיב כי השתמש בחשיש באופן יומיומי עד למעצרו בגין ההליך מושא הדין. הוא אינו מזהה כל בעייתיות בצריכת סמים, אם כי לדבריו בעת הנוכחית (בהיותו עצור) הוא נקי מסמים. המשיב שלל צורך בסיוע גורמי טיפול ונראה כי הוא מתקשה לתת אמון בגורמי טיפול וממסד. הוא התקשה לעמוד על הנסיבות שהובילוהו לביצוע העבירות, ונוכח הפער שבין עמדותיו לבין פעילותו האלימה העריך שירות המבחן כי ההתפרעויות נתנו לו הזדמנות לפרוק את תסכוליו בחסות ההמון. זאת לצד התנהלות תוקפנית כלפי גורמי ממסד סדר ושלטון שעשויה להיות קשורה גם לשלב ההתפתחותי בו הוא מצוי. נוכח כלל הנתונים עלתה התרשמות מסיכון בינוני-גבוה להתנהגות אלימה מצד המשיב בעתיד, ברמת חומרה דומה.

ביום 1.3.22 טענו הצדדים לעניין העונש, וביום 31.3.22 ניתן גזר דינו של בית משפט קמא.

גזר דינו של בית משפט קמא

בגזר הדין סקר בית משפט קמא באופן מפורט את מדיניות הענישה הנהוגה, והתייחס לע"פ 901/22 **מדינת ישראל נ' אסוד** (24.2.22), לע"פ 3253/19 **אבו חומוס נ' מדינת ישראל** (24.6.20), לע"פ ג' (מחוזי י-ם) 43417-02-16 **מדינת ישראל נ' אבו רגב** (20.3.16), לע"פ ג' (מחוזי י-ם) 21523-08-15 **מדינת ישראל נ' ענאתי** (14.10.15), לע"פ ג' (מחוזי י-ם) 33871-01-15 **מדינת ישראל נ' עזאיה** (19.4.15), לת"פ (מחוזי חיפה) 51186-09-14 **מדינת ישראל נ' אלעל** (29.11.15), לת"פ (שלום י-ם) 34888-07-14 **מדינת ישראל נ' אבו טיר** (12.1.15), לת"פ (שלום חיפה) 18472-06-21 **מדינת ישראל נ' מאדי** (27.1.22), ולבסוף אף לת"פ (שלום חיפה) 9827-09-21 **מדינת**

ישראל נ' שמוך (1.3.22) שבגינו תלוי ועומד לפנינו ערעור נוסף של המדינה. לאחר שקבע מתחם עונש הולם הנע בין שמונה לעשרים וארבעה חודשי מאסר בפועל, הטיל בית משפט קמא על המשיב את רכיבי הענישה שלהלן:

שמונה חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו (25.7.21); ששה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירה שבה הורשע; קנס בסך 3,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו שישולם בששה תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.5.22.

טענות הצדדים בערעור

המערערת אינה משלימה עם גזר דינו של בית משפט קמא.

בהודעת הערעור, כמו גם בטיעוניה על-פה, טענה המערערת כי העונש אשר הטיל בית משפט קמא מקל עם המשיב יתר על המידה ויש הצדקה להתערב בו.

לטענת המערערת בית משפט קמא קבע מתחם עונש הולם שאינו מתיישב עם עיקרון ההלימה ויש בו התעלמות מחומרת מעשי המשיב בנסיבותיהם.

סבורה המערערת שלא ניתן משקל מספיק לפוטנציאל הנזק הגלום במעשי המשיב, לתכנון שקדם להם, לסיבות שהביאו את המשיב לביצועם, ולעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים שהסבו מעשיו של המשיב.

בית משפט קמא היה ער לחומרת המעשים על רקע ביצועם, אך לא נתן לכך ביטוי בעונשו של המשיב. אף מיקום העונש ברף התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע לא שיקלל כראוי את נסיבות העושה, את הפרוגנוזה השלילית העולה מתסקיר המבחן, כמו גם את מסוכנותו של המשיב. למעלה מזאת, לא ניתן כל משקל לחשיבות ההרתעה ולסכנה הטמונה בעבירות שבביצוען הודה המשיב. לטענת המערערת, יש להכביד על המשיב ועל שכמותו את יד הענישה, ולהורות על מאסר בפועל לתקופה ממשית וארוכה יותר מזו שעליה הורה בית משפט קמא.

בדיון נטען כי אירועי מבצע "שומר החומות" הם אירועים חריגים, ובהתאם לכך גם הענישה אמורה להיות ייחודית ורלוונטית לתקופה הסוערת המדוברת. הודגש כי עסקינן באירוע ארוך ומתמשך, ובמשיב שהשתתף בהתפרעויות במספר מוקדים בעיר עכו, בחלקן ההתפרעויות אף הובילו לפגיעות בגוף ובנפש. נטען כי ניתן משקל רב מדי לגילו הצעיר של המשיב ולהיעדר עבר פלילי. נתונים אלו מאפיינים את מרבית המתפרעים ואין לנקוט בסלחנות מוגזמת בגינם. הוטעם כי שיקולי הרתעת היחיד והרבים לא קיבלו מקום בגזר דינו של בית משפט קמא, ובהם כשלעצמם יש כדי להצדיק את התערבות ערכאת הערעור.

ב"כ המשיב טען כי יש לדחות את הערעור על הסף ולהותיר את גזר דינו של בית משפט קמא על כנו. לגישתו, הערכאה הדינית לא טעתה, ומכל מקום לא טעות המצדיקה התערבות בגזר הדין שהוטל על ידה.

נטען כי מתחם העונש ההולם שנקבע ומיקומו של המשיב בתוך המתחם מתיישבים עם מדיניות הענישה הנהוגה במקרים רבים כמו זה בו עסקינן.

עוד נטען כי המשיב כבר שוחרר, ובשעת גזירת הדין ניתן היה להבין כי ישוחרר מידית אך המערערת לא בקשה את המשיב מעצרו. בהקשר זה סבור ב"כ המשיב כי המערערת נהגה בחוסר תום לב.

ב"כ המשיב הוסיף וטען כי נסיבותיו האישיות של המשיב מורכבות, ובתסקיר המבחן ניתן להבחין בניצנים של אופטימיות שלפיהם המשיב לא יחזור על מעשיו. המשיב נרתם להליך טיפולי בין כותלי בית הכלא וגם נתרם ממנו. הוא השתתף בקבוצת תקשורת בין-אישית אם כי לא עבר טיפול ייעודי. נטען כי המשיב הוגדר כאסיר בטחוני ולא זכה לטיפול של שב"ס. הוא שהה בחברת אנשים המזוהים עם ארגוני טרור והשבתו אל בין כותלי בית המאסר עלולה להסיג ולדרדרו. המשיב בעת ביצוע המעשים נגרר אחר אחרים, ובעקבות מעורבותו חווה לראשונה טעמו של מעצר, זה נתן בו אותותיו.

להשלמת התמונה יצוין כי הובהר שביום מתן גזר הדין שוחרר המשיב מן המאסר. הודעת הערעור הוגשה ביום 13.4.22 ולצדה בקשה לקבוע דיון בערעור במועד קרוב ככל שניתן. בהתאם נקבע הדיון לפנינו ליום 24.4.22, מידית לאחר תום פגרת חג הפסח.

ביום הגשת הודעת הערעור הוגשו שתי הודעות ערעור נוספות שעניינן ערעורי המדינה על קולת העונש שנגזר על נאשמים שונים שהשתתפו בהתפרעויות בתקופת מבצע "שומר החומות". עסקינן בעפ"ג 26998-04-22 **מדינת ישראל נ' אבו היג'א** (להלן: "עניין אבו היג'א") ובעפ"ג 26975-04-22 **מדינת ישראל נ' שמוך**, אשר אף הם הובאו לפתחינו.

דיון והכרעה

לאחר שנתנו דעתנו לכלל הנתונים והנסיבות, ובכלל זה להלכה הפסוקה שלפיה ההתערבות שמורה למקרים ייחודיים וחריגים, סבורים אנו כי אכן, כטענת המערערת, בית משפט קמא הקל עם המשיב יתר על המידה ויש מקום להתערב בגזר דינו, תוך כיבוד הכלל שלפיו ערכאת הערעור, גם אם מתערבת בענישה, אינה ממצה את הדין.

כמו בית משפט קמא אף אנו סבורים כי מעשיו של המשיב חמורים הם מאוד. תמימי דעים אנו עם בית משפט קמא בקבעו "מדובר במעשים, שלא זו בלבד שיוצרים סיכון לשלומם של השוטרים, אלא שהם אף קוראים תיגר על ריבונותה של המדינה ושלטון החוק, וברי כי לא ניתן להשלים עמם". כן מסכימים אנו לקביעה שלפיה התפרעויות המונים "מציבות סכנה ישירה וממשית לחיי אדם, ואף עלולות להוביל לפגיעות רציניות בגוף ורכוש". משכך, מקובלת עלינו לחלוטין קביעת בית משפט קמא שלפיה "יש לנקוט במדיניות ענישה שתרתיע ותרסן התפרעויות שעלולות לסחוף המון רב ולצאת מגדר שליטה".

עוד נזכיר כי שעה שעסקינן בעבירות המבוצעות בידי המון מתפרע, אחריותו של היחיד אינה נקבעת רק לפי תרומתו הישירה לאירוע, אלא מתוך ראייה רחבה יותר המתייחסת אל מטרות המשותפת של ההמון, אשר היחיד הוא חלק ממנו.

הסכנה לביטחון הציבור, לביטחון הנפש והרכוש, הפגיעה בסדרי השלטון והמשטר, ובאלו האמונים על השלטתם, במקרה דנן הן משמעותיות וממשיות ונמצאו במדרג חומרה גבוה.

כפי שהובהר, המשיב היה שותף בהתפרעויות במספר מוקדים אשר השתרעו על פני שעות רבות. בכל התפרעויות יידה

המשיב אבנים לעבר שוטרים, וגם לאחר שדלתו של מלון הוצתה והוא נס מהמקום, לא נרתע המשיב וחזר למוקד אחר שבו כבר שהה קודם לכן והמשיך ליידות אבנים. אומנם לא נגרם נזק ישיר כתוצאה ממעשי המשיב אך כפי שציין בית משפט קמא "הנזק הפוטנציאלי הטמון בהם, גבוה".

לכך נוסיף כי המשיב הורשע בשלוש עבירות שעניינן הפרעה לשוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 275א לחוק העונשין. עסקינן בעבירה שהוספה לחוק העונשין לפני מספר שנים והוגדרה בידי המחוקק כעבירת פשע שעונשה המרבי עומד על חמש שנות מאסר בפועל. תכליתה של העבירה היא להתמודד ישירות עם מעשים כדוגמת המעשים בהם כשל המשיב, ואך ברור הוא כי בתי המשפט אמורים לצקת תוכן לתכלית החקיקה.

בדברי ההסבר לתיקון החקיקה נכתב מפורשות: "אמנם יש עבירות נוספות בחוק שבהן הורשעו מידי אבנים על כלי תחבורה, ביניהן: עבירות של תקיפת שוטר (סעיף 274 לחוק), חבלה במזיד ברכב (סעיף 413 לחוק) או ניסיון לעבור אחת מעבירות אלה, אך אין בעבירות אלה כדי לתת ביטוי הולם לחומרת התופעה של ידיו אבנים ולמאפייני הסיכון המיוחדים שהיא יוצרת". כן נרשם: "עבירה זו תהיה עבירה חמורה יותר מהעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק, והעונש בצדה יהיה זהה לעונש המרבי הקבוע בצד העבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274 לחוק" (ראו: דברי הסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 120) (יידו או ירי של אבן או חפץ אחר), תשע"ה-2014, ה"ח הממשלה 897, 122, 123).

בעניין אבו היג'א ציינו את הדברים אשר יובאו להלן שהם רלוונטיים ונכונים גם לענייננו אנו:

"ערים אנו לכך, שמדיניות הענישה בכגון דא לא הייתה אחידה ולעיתים אף לא הייתה מחמירה די צרכה עד כה; כי נוצר פער מסוים בין הרטוריקה השיפוטית לבין התוצאות בפועל של הליכי העמדה לדין של פורעים למיניהם.

לצד האמור, אך לאחרונה, עמד בית בית המשפט העליון, במסגרתו של ע"פ 901/22 מדינת ישראל נ' אסווד (ניתן ביום 24.2.22), על החומרה הגלומה בעבירות התפרעויות המונים כשלעצמן, אשר מציבות סכנה ממשית וקרובה לחיי אדם ורכוש. לפיכך, נקבע כי "...יש לנקוט במדיניות ענישה אשר תרתיע ותרסן התפרעויות העלולות לסחוף המון רב ולצאת מגדר שליטה". עמד על כך בית משפט העליון במסגרת פרשה נוספת, בצינו כדלהלן - "התפרעויות של המונים בכלל ועל רקע לאומני בפרט, צריכות לזכות לתגובה עונשית קשה וכואבת, יהיה מוצאם של המתפרעים אשר יהיה. כך נוהגת מדינת חוק, וכך זכאים לצפות כל הבאים בשעריו של בית המשפט" (ע"פ 2285/05 מדינת ישראל נ' חמד, פסקה 7, 5.12.2005) (ההדגשות אינן במקור).

סבורים אנו, כי אכן באה שעתו של השינוי וכי עת לפעול להחמרת מדיניות הענישה, כך שזו תהלוך את חומרת המעשים ואת פגיעתם הרעה; תטמון בחובה מניעה (המושגת על-ידי סילוק הפורעים מרחובות ישראל לתקופה ממושכת); ותביא להרתעה אמיתית, הן כלפי הפורע העומד לדין (יהיה מוצאו אשר יהיה), הן כלפי פורעים פוטנציאליים, וכאלה, למרבה הצער, רבים המה.

ערים אנו לכך, שהמונים השתתפו בהתפרעויות ההמוניות בתקופת מבצע "שומר החומות", מעטים מתוכם נעצרו; מעטים עוד יותר הובאו לדין בגין מעשיהם. הרתעת המוני המשתתפים (ואחרים העלולים בעתיד להשתתף) בהתפרעויות, צריך, אפוא, שתושג בין היתר, על-ידי החמרה ממשית בענישתם של אותם אלו שהובאו לדין.

על מערכת אכיפת החוק לסייע בשימור ערכי קדושת-החיים, שלמות הגוף והרכוש. עליה לסייע

בשימור וביצירת תחושת-הביטחון בקרב חברי הציבור. עליה לתרום תרומתה לשימור ריבונות המדינה וערכי שלטון-החוק ולהגן על מי שעיסוקו הוא בביטחון הציבור ושמירה עליו. הדרך לעשות כן היא על-ידי הטלת עונשים הולמים, עונשים אשר יש בהם כדי לשדר מסר ברור וחד; מסר של גינוי והסתייגות תקיפה מהמעשה; עונשים, אשר יהא בהם כדי להרתיע הרתעת אמת. מדינה חפצת-חיים חייבת להגן על ריבונותה, על סמלי שלטונה ועל כוחות אכיפת החוק שלה מפני פגיעה ומפני קריאת-תיגר אלימה. ככל שקריאת-התיגר היא נרחבת יותר ואלימה יותר, יש לראותה כמסוכנת יותר לאינטרסים החיוניים של המדינה. על קריאת-תיגר מסוכנת על מוסדות המשפט להגיב באמירות ברורות וחד-משמעיות של ענישה בלתי-מתפשרת. [...]

על העונשים להיות כאלו שייצרו הרתעה אמיתית, כאלה אשר יעוררו פחד ויראה ואשר יהא בהם כדי להביא את השוקל "להיגרר", "להשתתף" או ליזום התפרעויות אלימות לשקול היטב את כדאיות המעשה. רק עונשים הנמדדים בתקופות מאסר ארוכות יוכלו לייצר הרתעה שכזו".

נוכח דברים אלה סבורים אנו כי מתחם העונש ההולם שקבע בית משפט קמא מקל יתר על המידה עם המשיב. עם זאת, אף אם ניתן בדוחק להשלים עם המתחם שנקבע הרי עונשו של המשיב לא היה אמור להתמקם בספו של המתחם.

לזכות המשיב שקל בית משפט קמא, ובצדק, את הודאתו, את נסיבותיו האישיות ואת היותו נעדר הרשעות קודמות. בה בעת, לטעמנו לא ניתן משקל הולם לפרוגנוזה הבעייתית העולה מתסקירי שירות המבחן ולמסוכנותו של המשיב המשתקפת ממעשיו המוכחים, מההתייחסות אליהם, כמו גם מחוסר נכונותו להכיר בחומרת העבירות שביצע.

ב"כ המשיב טען כי המשיב נגרר אחר אחרים. בהקשר זה נעיר שמהומות מן הסוג האמור הופכות יחידים להמון מתלהם, איש גורר את רעהו ובאותה שעה נגרר אחריו. השתתפות הרבים במעשים, הצטרפות הרבים אל היחיד, הן הנותנות ליחיד את כוחו, וההתקהלות ההמונית משלהבת יצרים ומסירה חסמים. במסגרתה נותנים צעירים מסוגו של המשיב דרור ליצריהם האפלים תוך העמדת ביטחון הציבור, ביטחון רכושו, והעושים לביטחונו, בסיכון של ממש.

על רקע האמור ברי כי בעת קביעת העונש בגבולות מתחם העונש ההולם יש לתת משקל ממשי לשיקולי ההרתעה, הן הרתעת היחיד (וראו סעיף 40 לחוק העונשין) והן הרתעת הרבים (וראו סעיף 40 לחוק העונשין) העלולים לפעול כמותו. סבורים אנו כי שיקולים אלו לא קיבלו ביטוי בגזר דינו של בית משפט קמא.

נתנו דעתנו לכך שהמשיב סיים לאחרונה לשאת בעונש המאסר בפועל שהטיל עליו בית משפט קמא. עם זאת, המערערת לא התמהמהה יתר על המידה והגישה את הודעת הערעור כשבועיים בלבד לאחר מתן גזר הדין, תוך שביקשה לצד הגשת הערעור לקבוע את הדין בגינו בהקדם האפשרי. במקרה חריג וייחודי זה, לנוכח העובדה שהעונש שהוטל אינו מתיישב עם צורכי ההלימה, המניעה וההרתעה, חרף העובדה שהמשיב סיים נשיאת עונשו כפי שנגזר לו בבית משפט קמא והכלל שלפיו אין ערכאת הערעור מתערבת בעונש אלא אם הוא סוטה באורח קיצוני מהראוי, לגישתנו יש הצדקה להורות על קביעת תקופת מאסר בפועל ארוכה מזו שהוטלה.

בהקשר זה נאמר לדוגמא ברע"פ 6941/20 משי נ' מדינת ישראל (29.10.20):

אכן, רק בנסיבות מיוחדות תגדיל ערכאת הערעור עונש מאסר באופן שמוביל להחזרתו לבית הסוהר של אסיר שכבר השתחרר, והדבר מסור לשיקול דעת בית המשפט, אשר ישקול את האינטרס הציבורי (ע"פ 4038/14 מדינת ישראל נ' אבו עאבד, פסקה 7 (15.7.2014)). אולם, "אין מקום ליישום של כלל זה, כאשר בית המשפט של הערכאה הראשונה מטיל עונש, אשר בשל קולתו מחטיא את מטרת הענישה לחלוטין." (ע"פ 652/88 מדינת ישראל נ' סעדיה, מב(4) 523, 527 (1989); רע"פ 11072/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (10.1.2006)).

בית המשפט המחוזי קבע כי בעניינו של המבקש התקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות החמרה בעונשו, על אף שכבר שוחרר ממאסר, משהעונש שהושת על המבקש "אינו משקף בצורה קיצונית את חומרת העבירות על נסיבותיהן" וסוטה "באופן קיצוני לקולה ממדיניות הענישה הנוהגת והמתחייבת". קביעותיו של בית המשפט המחוזי וניתוחו את גזר הדין מקובלים עליי. אכן, בית משפט השלום הטיל עונש הסוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה [...] ומחטיא את מטרת הענישה, כך שלא ניתן משקל מספק לעקרונות ההלימה וההרתעה".

ראו לעניין זה, בין היתר, גם רע"פ 8570/20 עאסי נ' מדינת ישראל (5.1.21).

סוף דבר

בהתחשב בכל האמור אנו מעמידים את תקופת המאסר בפועל שהוטלה על המשיב על ארבעה-עשר (14) חודשים, בניכוי ימי המעצר.

יתר חלקי גזר דינו של בית משפט קמא יוותרו על כנם.

ניתן היום, ח' אייר תשפ"ב, 09 מאי 2022, במעמד הצדדים.

ע' וינברגר, שופטת

ע' קוטון, שופט

א' לוי, שופט
[אב"ד]